

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Magdalena Sadowska

przy udziale prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 06.04.2016 r. sprawy:

M. G., c. T. i D. z d. W., ur. (...) w G.

oskarżonej o to że:

1) w dniu 20 lutego 2015 roku w G. nauszyła nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji sierżanta D. G. (1) oraz posterunkowej J. M. podczas pełnienia obowiązków służbowych poprzez kopanie w nogi i okolice krocza oraz w tym samym miejscu i czasie znieważyla wskazanych funkcjonariuszy Policji używając wobec nich słów powszechnie uznanych za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2) w okresie od dnia 12 stycznia 2015 r. do dnia 20 lutego 2015 r. w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez uprawnień – będąc zawieszoną w prawach wykonywania zawodu lekarza, zgodnie z Uchwałą nr 79/14/Rd/Poufne Okręgowej Izby Lekarskiej w G. z dnia 20 listopada 2014 r., na podstawie zawartych umów o pracę i umów zlecenie, udzielała świadczeń zdrowotnych polegających na rozpoznawaniu chorób i ich leczeniu w następujących placówkach służby zdrowia:

- w przychodni (...) w G. w okresie od dnia 12 stycznia 2015 r. do dnia 13 lutego 2015 r.
- w przychodni (...) w G. w okresie od dnia 4 lutego 2015 r. do dnia 20 lutego 2015 r.

za co otrzymywała wynagrodzenie

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 2 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty

I. oskarżoną **M. G.** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej i kwalifikowanego w punkcie I aktu oskarżenia i za to, na mocy art. 222 § 1 kk w zb. z art. 226 § 1 kkk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje ją, a przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk, na mocy art. 222 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1) kk, art. 35 § 1 kk wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżoną **M. G.** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej i kwalifikowanego w punkcie II aktu oskarżenia i za to, na mocy art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (t. jedn. Dz. U. 2015 poz. 464) skazuje ją i na mocy w/w przepisu w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1) kk, art. 35 § 1 kk wymierza jej

karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. na mocy art. 85 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 i 3 kk łączy jednostkowe kary ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonej w punktach I i II wyroku i wymierza jej karę łączną 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk art. 1, art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 558,41 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych 41/100) tytułem wydatków, zwalniając oskarżoną od opłaty.

Sygn. akt X K 1205/15

UZASADNIENIE

Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w trybie art. 343 kpk, Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Uznając M. G. za winną popełnienia zarzucanych jej i kwalifikowanych aktem oskarżenia czynów, Sąd doszedł do przekonania, że w świetle wszystkich ujawnionych w toku posiedzenia dowodów oraz przyznania się przez oskarżoną do winy, sprawstwo M. G. we wskazanym zakresie nie budzi wątpliwości.

Na wstępie należy wskazać, że oskarżona jest zdolna ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynów M. G. była niepoczytalna lub znajdowała się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miała więc oskarżona obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczyniła, i z tego tytułu zasadnie postawić jej można zarzuty.

Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd stwierdził, iż niewątpliwie M. G. w dniu 20 lutego 2015 roku w G. naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji sierżanta D. G. (2) oraz posterunkowej J. M. podczas pełnienia obowiązków służbowych, poprzez kopanie ich w nogi i okolice krocza oraz w tym samym miejscu i czasie znieważała tych funkcjonariuszy Policji, używając wobec nich słów powszechnie uznanych za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych. Swoim zachowaniem oskarżona wypełniła wszystkie znamiona przestępstw z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk.

Podobnie, M. G. wypełniła znamiona czynu zabronionego z art. 58 ust. 2 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry, udzielając, na podstawie zawartych umów o pracę i umów zlecenie, za wynagrodzeniem, świadczeń zdrowotnych polegających na rozpoznawaniu chorób i ich leczeniu w placówkach służby zdrowia:

- w przychodni (...) w G. w okresie od dnia 12 stycznia 2015 r. do dnia 13 lutego 2015 r.
- w przychodni (...) w G. w okresie od dnia 4 lutego 2015 r. do dnia 20 lutego 2015 r.

mimo iż w tym czasie nie posiadała do tego uprawnień – była zawieszoną w prawach wykonywania zawodu lekarza, zgodnie z Uchwałą nr 79/14/Rd/Poufne Okręgowej Izby Lekarskiej w G. z dnia 20 listopada 2014 r.

W dalszej kolejności Sąd zważył, iż niniejszej sprawie spełnione zostały wszystkie wymogi formalne i możliwe było wydanie orzeczenia w trybie konsensualnym, poprzez uwzględnienie wniosku oskarżyciela publicznego o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy oskarżonego M. G.. Sąd doszedł do przekonania, że wniosek ten zasługuje na uwzględnienie, albowiem okoliczności popełnienia przez oskarżoną zarzucanych jej czynów – szczególnie w świetle przyznania się przez nią do winy oraz całokształtu wiarygodnych i ujawnionych w toku posiedzenia dowodów - nie budzą wątpliwości, zaś cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zagadnień związanych z tak zwaną konkurencją ustaw. W niniejszej sprawie sprowadzało się to do oceny, czy ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez M. G. przypisanych jej czynów, była dla niej względniejsza od tej, która obowiązywała w czasie orzekania. Ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) treść kodeksu karnego została bowiem znowelizowana. W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd stwierdził, że ustawa obowiązująca przed dniem 01 lipca 2015 r. nie była w realiach sprawy względniejsza dla oskarżonej, jako że zarówno obecnie obowiązujący kodeks karny, jak i przepisy poprzednie, przewidują możliwość orzeczenia wobec oskarżonej kary ograniczenia wolności i nieważki dla pokrzywdzonych. Tym samym, przepisy obowiązujące obecnie nie są mniej korzystne dla oskarżonej niż przepisy dotychczasowe. Z tych względów, Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie zastosować należało przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym po 01 lipca 2015 r.

Przedmiotem zainteresowania Sądu była także równie istotna kwestia kary uzgodnionej przez oskarżyciela publicznego oraz oskarżonego, a w szczególności czy odpowiada ona dyrektywom jej wymiaru określonym w art. 53 kk. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Te właśnie zasady kodeksu karnego Sąd miał na uwadze, uznając kary zaproponowane przez strony postępowania dla M. G., tj.:

- za pierwszy z przypisanych jej czynów – 4 miesiące ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,
- za drugi z przypisanych jej czynów – 4 miesiące ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,
- karę łączną 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym

za sprawiedliwą. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonej kara jest bowiem adekwatna zarówno do stopnia jej zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów. Tak ukształtowana kara uwzględnia okoliczności łagodzące winę oskarżonej, do których w pierwszym rzędzie należą przyznanie się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz wyrażenie skruchy i chęci zadośćuczynienia pokrzywdzonym. Ponadto bierze ona również pod uwagę uprzednią niekaralność oskarżonej, jej trudną sytuację życiową, borykanie się z uzależnieniem i nienaganny tryb jej dotychczasowego życia.

Sąd uznał ponadto, iż słusznym jest wymierzenie oskarżonej za przypisany jej w pkt. I wyroku czyn obok kary ograniczenia wolności – także zadośćuczynienia w kwotach po 1.000 zł na rzecz pokrzywdzonych funkcjonariuszy Policji. Orzeczenie w powyższym zakresie jest motywowane zarówno koniecznością oddziaływania w sferze prewencji szczególnej, jak i zapewnieniem realizacji jednego z głównych celów prawa karnego, jakim jest kompensowanie

krzywd poniesionych przez pokrzywdzonych przestępstwem. Jedynie przez przeoczenie Sąd nie zawarł w wyroku uzgodnionego przez strony rozstrzygnięcia w tym przedmiocie.

Uwzględniając wniosek Prokuratora, Sąd zdecydował również na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) o zasądzeniu od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwoty 558,41 zł tytułem wydatków. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, że uiszczenie opłaty od skazania byłyby dla oskarżonej zbyt uciążliwe ze względu na jej trudną sytuację życiową, problemy z uzyskaniem godziwej pracy, utrzymaniem rodziny i stanem zdrowia.

ZARZĄDZENIE

- 1) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć PR Gdańsk - Śródmieście w Gdańsku
- 3) przedłożyć z wpływem lub za 14 dni.

Gdańsk, dnia 5 maja 2016 r.